

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

به إن شاء الله اگر امروز خدا بخواهد شاید مسئله مثل افلاطونیه را در تصویر تمام کنیم و اگر خدا نخواست، نخواست! دیگر خواست خدا دست ما نیست، غیر از این است؟ نه. ما می خواهیم خواست خودمان را به جای خواست خدا غالب کنیم، جا بزنیم، خدا هم که می گوید خب چه فرقی می کند بین من و تو، اگر فرقی باشد، می گوئیم باید این طوری بشود ما می گوئیم، باید قضیه این طوری بشود، خدا هم می گوید خیلی خب بشود! تو که زورت می رسد بکن، ما می گوئیم باید دنیا این جوری بشود، خدا هم می گوید اگر زورت می رسد بکن، هیچ، بالا می رویم، پایین می آییم، این طرف می رویم، آن طرف می رویم می بینیم نشد، خب از اول بگو من نمی توانم، به جای این که این طرف بزنی و آن طرف بزنی از اول خودت را به جای خدا نگذار، خودت را به جای بنده بگذار، کار راحت می شود، دیگر این قدر مشکلات هم پیدا نمی شود.

بله، یک حدیثی است، حدیث قدسی، اگر اشتباه نکنم عبدی ترید و ارید و ان عملت یا احببت فی ما ارید، حالا حدیث را پیدا کنید، بله، اعطیتک فی ما ترید، یک همچین چیزی هست، فان لم تعمل بها ارید ابلیتک فی ما ترید ثم لا یكون الا ما ارید^۱، خیلی عجیب است، خیلی حدیث عجیبی است، خب صاف دارد خدا می گوید، می گوید من یک اراده دارم تو هم یک اراده می کنی.

اگر در آنچه که من اراده می کنم قدم برداشتی، به آنچه که تو اراده می کنی هم می رسی، یعنی به همان آرامش قلب و طمأنینه نفس، خلاصه راضیت می کنم به آنی که می خواهی، راضی می شوی، اگر نه، آمدی و پافشاری کردی، گفتم حتماً آنی که من می خواهم انجام بشود، این قدر می برم می چرخانم بالا و پایین، ابلیتک فی ما ترید یعنی می اندازم بالا و پایین، توی این گرداگرد حوادث و بالا و پایین، ثم لا یكون الا ما ارید، آخرش هم نمی شود که آنی که ما ترید نمی شود، جنگمان می شود، دعوایمان می شود، خب توی این دعوا خدا می برد یا ما می بریم؟ ما کی هستیم!

ثم لا یكون الا ما ارید، بله، لذا انسان خوب است همیشه در مطالبی که می گوید یک خرده جای خالی بگذارد، یک کمی جای خالی، همچین سفت نگوید، سفت خوب نیست از ما سفت گفتن نمی آید،

۱ - الجواهر السنیه فی الاحادیث القدسیه ص ۱۸۶ (أوحه الله إله داود: یا داود، ترید و ارید، و لا یكون إلا ما ارید، فإن سلّمت لما ارید أعطیتک ما ترید، و إن لم تسلّم لما ارید أتعبتک فیما ترید و لا یكون إلا ما ارید)

ما باید جای خالی را بگذاریم، باید بگوییم دلمان این را می‌خواهد ولی خدا هم هر چه بشود راضی هستیم، خیلی.

در مباحث گذشته صحبت به این جا رسید که قضیه مثل افلاطونی عبارت از یک حقیقت کلیه نوعیه که این حقیقت کلیه نوعیه شامل همه افراد جزئی در آن تحقق ماهیت خارجی و هویت عینیه هست، برای این مطلب شواهدی بیان کردیم، مسائلی عرض کردیم، امروز جهت اتمام آن مسائل و مطالب ان شاء الله اگر خدا بخواهد دیگر فردا وارد متن می‌شویم و نیازی به توضیح بیشتر در این زمینه بنده نمی‌بینم، اگر هم نکته‌ای و مورد ابهامی هست خب بحث بشود، صحبت بشود.

امروز راجع به این قضیه صحبت می‌کنیم که هر چه که در عالم خارج وجود دارد، در ارتباطات و در صورت ذهنی همان در واقع مثل افلاطونی است، به صورت آن حقیقت نوعیه کلیه، و این اختصاصی به آن جهت خارجی ندارد.

فرق در قضیه این است که در مثل افلاطونی ایشان قائل به یک حقیقت عینیه کلیه نوعیه هستند، ولی در مثل افلاطونیه‌ای که ما ترسیم می‌کنیم یک حقیقت نوعیه طبیعیه خارجی نیست، بلکه آن حقیقت نوعیه وعاءش ذهن است، و ما براساس همان حقیقت نوعیه است که مسائل خود را در این دنیا تعبیر می‌کنیم، فرض کنید که من باب مثال یک مهندسی می‌خواهد یک ساختمان بسازد، این ساختمان مرکب از چیست؟ مرکب از آهن است، میلگرد است، بتن است، گچ است، آجر است، فرض کنید که آن لوازم ابتدایی‌اش شن است، ماسه است، و آب است، آهک است، موزاییک است و نمی‌دانم و کاشی است و امثال ذلک و این چیزهایی که برای این ساختمان لازم است.

این مهندس در آن نقشه‌ای که می‌خواهد ابتدا آن نقشه را ترسیم کند چند تا از این حقائق نوعیه ذهنیه در ذهن خودش می‌آید؟ شاید صد نوع یا صد و پنجاه نوع، از این حقیقت نوعیه در ذهن ترسیم می‌کند، و بعد دست به روی کاغذ می‌برد شروع می‌کند این ساختمان را به آن شکلی که در ذهن خودش تصویر کرده درمی‌آورد، متنها تمام این‌ها در عالم ذهن است، آهنی که در نظر می‌گیرد خودش یک مثل افلاطونی است، یک مثال افلاطونی است، چون آهن فرض بکنید که نسبت به سایر مسائل و انواع خب تفاوت دارد، گچ که در نظر می‌گیرد خودش یک مثال افلاطونی است، سیمان، سمنت مثال افلاطونی است، آجر مثال افلاطونی، تمام این‌هایی که در نظر دارد مثال افلاطونی است متنها در مرحله ذهن.

اما در عالم خارج این مثال افلاطونی می‌آید مقید می‌شود، مقید می‌شود، مقید می‌شود، تا به صورت یک حقیقت هویه عینیه خارجی در می‌آید، حالا که این آهن را در نظر گرفت یک دفعه می‌رویم سراغ این که این آهن از چه قسم است؟ یک آهن فرض بکنید که تیرآهن است یا این که این آهن میلگرد است،

این می‌بینید یک قسم، یک قید آمد به این مثال خورد و این مثال آمد جزئی تر شد، از آن صورت کلیه خودش به یک صورت کلیه محدودتری درآمد، این مثال، بعد می‌گوییم خب حالا این میلگرد، این میلگرد از کدام فروشگاه خریداری بشود؟ ببینید یک دفعه دوباره این مثال آمد جزئی تر شد، آدم که نمی‌داند از همه فروشگاه‌ها برود بخرد! بالاخره یک فروشگاه را انتخاب می‌کند، شما که یک تن آهن می‌خواهید، دو تن آهن می‌خواهید، نمی‌روید سراغ هر فروشگاهی دو تن از این، دو تن از این، این شد صد تن، این دیگر دو تن نخواهد بود! یک فروشگاه می‌روید بالایش نوشته فروشگاه آهن آلات، می‌گویید خیلی خب، وارد آن می‌شوید و یک تن می‌خرید، پس ببینید چه می‌شود؟ دوباره یک مثال افلاطونی به یک شکل جزئی تر این درمی‌آید، همین‌طور این انواع با قیوداتی که به او می‌خورد و تقییداتش هی دایره‌اش تنگ‌تر می‌شود، کوچک‌تر می‌شود، محدودتر می‌شود، تا این که می‌رود خب حالا آن فروشگاه را ما پیدا کردیم، آن فروشگاه این آهن است مال چه روزی را؟ آهن هفته پیش؟ آهنی که هفته دیگر می‌آورد، آهنی که سه روزه؟ یا همین آهنی که همین الان موجود هست در آن جا گذاشته روی همدیگر آن را دارد، این جا که می‌رسید دیگر این جزئی می‌شود، از آن مثال خارج می‌شود، تبدیل می‌شود به اعیان جزئی مشخصه خارجی، توجه کردید؟

پس ما همین مثال افلاطون را در همین دنیا داریم، ما لازم نیست برویم بگردیم توی آن بالا بالاها ببینیم یک حقیقتی آن بالا چه کاره است، چه دارد می‌شود، این صور جزئی به چه کیفیتی نسبت به آن حقیقت ارتباط دارند و تعلق دارند؟ شما می‌خواهید برای فرض کنید منزلتان سمت بگیرید، یک دفعه تا می‌خواهید بیایید درست کنید به فکر این می‌افتید که خب سمت حالا از کجا بگیرم؟ همین که گفتید منزل ما سمت می‌خواهد رفتید در مثال افلاطونی، یک مثال افلاطونی در ذهن خودتان ترسیم کردید، درست شد؟ و به او صورت خارجی و عینیه دادید، منتها عینیه ذهنیه، نه عینیه خارجی، و منظور از خارجی همان ذهن است.

این سمت آمد در ذهن شما، این سیمان در ذهن شما آمد که نبود الان هست، می‌گویید ای وای حالا باید بروم دنبال سیمانم، با این اوضاع چطوری گیر بیاورم؟! با چه قیمتی گیر بیاوریم؟! هی می‌زنید در سرتان تا کی این تو سرمان باید بزنیم دیگر نمی‌دانیم، حالا می‌گویید سیمانی که گیر می‌آورم با چه قیمتی حالا گیر می‌آورم؟! پولم می‌رسد یا نمی‌رسد یا فرض بکنید که چه خاکی به سرمان بکنیم حالا آمدیم و یک خانه بسازیم و چه غلطی! درست شد؟!

این مثال افلاطونی باعث شده که بر سرت بزنی، اگر این مثال افلاطونی در وجود شریف نمی‌آمد که بر سرت نمی‌زدی، راه می‌رفتی و می‌خندیدی، این که از حالا دیگر خنده از چهره‌ات رفته، این

ابروهایت شده هفت، این قیافهات شده نمی دانم قمر در عقرب، همه به خاطر این مثل افلاطونی است که آمده در وجود بنده و سرکار، می زنی بر سرت، ای وای نمی دانم فلان، فکر این را می کنیم، فکر آن را می کنیم و بعد در آن گیر می کنیم، دیگر آخر می شود هشت در چهار و هفت در هشت و نمی دانم فلان، این ها همه به خاطر مثل افلاطونی است، این مثال ها را از کلهات بیرون کن خیالت راحت بشود، «تن رها کن تا نخواهی پیراهن» درست؟

این به خاطر این جهت است، حالا خب بعد برویم کجا؟ برویم فلان کارخانه، همین طور همین طور، تا می رسید شما به یک سیمان این را می گیری، این را برمی داری، این شد چه؟ این شد جزئی، پس تمام این شد که در دوروبر ما می گذرد و ما ارتباط با آن داریم، همین قضیه مثل افلاطونی و همین کیفیتی که عرض کردم خیلی ساده و قابل تصور و قابل هضم، شما می بینید که وجود دارد، درست شد؟

این قضیه در عالم ذهن و در عالم تصور این مسئله به این شکل دیدیم چقدر چه شد؟ بیان شد، همین قضیه را ما حالا برمی گردانیم به صورت عینی خارجی درمی آوریم، یعنی ما این را در عالم تصور انواع مختلفه ذهنیه که عبارت است از همان ما هو هوی خارجیه، آن را ما در ذهن خودمان می آوریم، هی به او قید می زنیم، هی شاخ و برگش را می زنیم، این را کم می کنیم و کم می کنیم و سعه اش را مضیق می کنیم تا می رسیم به این نقطه که آن حقیقت نوعیه از آن جنبه نوعی خارج می شود و به یک جنبه جزئی قابل لمس درمی آید، این می شود آن وقت آن چه؟ عین خارجی و عین جزئی.

در عالم و عوالم کلیه حقائق انسان در عوالم کلیه به همین کیفیت هست، این عالم، عالم ناسوت است، و عالم ملک است، عالم شهادت است، عالم حضور است، این ها چیزهایی است که اسامی مختلفی که برای این هاست، حقائق این عالم حقائق جزئیه است، این حقائق جزئیه هر کدامشان یک عین جزئی هستند، یعنی عینی که وجود به او خورده، همان طوری که به آن حقیقتی که در ذهن ما به عنوان یک حقیقت نوعیه ترسیم پیدا کرده به آن هم وجود خورده بود، اگر وجود به او نخورده بود شما بر سرت نمی زدی، پس معلوم است به او وجود خورده، شما برای یک امر عدمی که بر سرت نمی زنی، حتی اگر به واسطه یک امر عدمی هم بر سرت بزنی باز هم آن یک وجود به او خورده، ای داد این نیست، ای داد به آنچه که می خواستم نرسیدم، ای داد به آن آرزویی که در ذهن داشتم نرسیدم، ای داد به آن خانمی که می خواستم خدمتش برسم نرسیدم! ای داد آن هم می گوید به آن آقای که می خواستم در خدمتش باشم نرسیدم، ای داد به آن ماشین که می خواستم بگیرم پولم نرسید، نرسیدم، ای داد، این ها همه جنبه های عدمی است، جنبه عدمی است و داری می زنی بر سرت! خب نرسیدی که نرسیدی آقا این که دیگر بر سر زدن ندارد، این جنبه عدمی است که در نفس شما لباس وجود به خود گرفته، والا بر عدم هیچ چیزی تعلق

نمی‌گیرد، هیچ حکمی بر عدم نمی‌آید، هیچ اثری عدم در خارج ندارد، این اثری که الان این عدم شما دارد به خاطر وجود ذهنی است، به خاطر وجود نفسی است که آن وجود، وجود اصیل و وجود حقیقی است، یعنی آن وجود نفسی که همان وجود مجرد است آن مسئله مهم است ولی ما خیال می‌کنیم آن همان وجودات خارجی است، این که چیزی نیست.

پس این جنبه‌های جزئی که در این عالم هست این‌ها همه حقیقت جزئی هستند که این‌ها دارای یک نفس و دارای یک روح هستند که آن روح هم یک حقیقتی است جزئی، اما جنبه مجرد دارد، یعنی قابلیت برای سعه و خصوصیات توسعه دارد، گرچه زید زید است، عمرو نیست، ولی بدنش هیچ ارتباطی با بدن عمرو ندارد و در هم هضم نمی‌شوند، این برای خودش است و آن هم برای خودش است، ولی همین که از بدن آمد و به روح تعلق پیدا کرد، یک سری مسائل دست و پاگیری که مربوط به ملک است شما می‌بینید آن مسائل را ندارید، قوانینی که بر خود روح همین روح جزئی حاکم است، آن قوانین یک توسعه بیشتری دارد از نقطه نظر وجود و قدرت وجودی و سعه وجودی نسبت به قوانینی که بر فیزیک این بدن و بر این تعیین خارجی این بدن و این ماده آن قوانین حاکم است، بدن نمی‌تواند بیش از آن توان خودش حرکت داشته باشد، ولیکن حرکتی که شما بر روح و بر نفس می‌بینید، می‌بینید اصلاً قابل مقایسه نیست با این بدن، حتی ممکن است همین بدن را در اختیار بگیرد و کارهایی از او سر بزند که حتی سایر اجسام عادی یک همچین کارها و اموری از آنها متمشی نیست، این به خاطر آن توسعه و تقویتی است و اشتداد وجودی است که به واسطه این اشتداد وجودی به واسطه مجرد آن روح، این قضیه اشتداد وجودی الان برای این روح پیدا می‌شود، این مربوط می‌شود به جنبه مثال، چطور شما در عالم خواب می‌بینید، یک دفعه حرکت می‌کنید از این جا در عرض یک دقیقه، یک دقیقه طی می‌کنید می‌روید آن طرف کره زمین، در عالم خواب می‌بینید، دوباره برمی‌گردید این جا، در حالتی که در ماده کجا می‌توانید یک دقیقه تحرک کنید یک همچنین مسافت را طی بکنید فووش صد متر طی بکنید، دویست متر طی بکنید، بیشتر که نمی‌توانید! این به جهت چیست؟ به جهت همان حقیقت وجودی است، اشتداد در حقیقت وجودی است که روح در عالم مثال این واقعیت را در این جا دارد.

شما همین مسئله را در جنبه عالم ملکوت، یعنی روح در عالم ملکوت تصور کنید می‌بینید اشتداد وجودی نسبت به عالم ملکوت، نسبت به عالم مثال و عالم برزخ بسیار بسیار قوی‌تر است، آن یک کارهایی انجام می‌دهد، یک اموری نسبت به او انجام می‌دهد که اصلاً در عالم مثال متمشی نیست، حقیقتی را در آنجا شما مشاهده می‌کنید که می‌تواند خود را در کنار سایر حقائق قرار بدهد و با آنها جمع بشود و با آنها آشتی برقرار کند در حالتی که در این عالم اصلاً نمی‌شود، بنده در این جا بدنم یک وجودی دارد، بدن

حضرت مستطاب سید بندگان ایشان فرض بکنید که یک وجودی دارد، اصلاً هیچ ارتباطی با هم نداریم، یک متر هم فاصله است و این حدود ماده جلوی این ارتباط و همنشینی را می‌گیرد، حتی اگر بنده بروم در کنار ایشان یا ایشان بیاید در کنار ما بزرگواری بفرماید پایش هم به پای من بچسباند، باز این بینونیت و مغایرت وجود دارد، در هر حال وجود دارد، اما در آن جا می‌بینید نه، روح می‌آید با سایر ارواح یک نوع همبستگی ایجاد می‌کند، یک نوع تلائم ایجاد می‌کند، و یک نوع توافق ایجاد می‌کند، و یک نوع معیت به وجود می‌آورد، اگر ادعیه زیارات جامعه و سایر ادعیه‌ای که درباره کیفیت سریان حقیقت ولایت اهل بیت علیهم السلام در کل عالم وجود هست، آنها را ما مطالعه کنیم کم‌کم می‌بینیم معانی آنها را چه کار می‌کنیم؟ می‌فهمیم، که چطور ارواحهم فی الارواح و اجسادهم فی الاجساد دیگر چه معنایی می‌تواند در این جا بدهد.

یعنی وقتی که روح می‌آید در آنجا، همین‌طور کلمات بزرگان که در این طول سیر سلوکی خودشان که حرکت از عالم نفس و عالم ماده است به سمت عوالم لاهوت و اتحادشان با همه عالم وجود، در اشعار ابن فارض مصری، آن عارف بزرگ و همین‌طور در کلمات محی الدین و سایر بزرگان از اهل معرفت، که چطور بیان می‌کنند که روح خود را با همه عوالم متحد دیدم و در همه آنها حرکت می‌کردم و در همه ممکنات سیر می‌کردم، این همین قضیه را می‌گوید، یعنی این اشتداد وجودی که به واسطه اشتداد در مجرد آن حقیقت جوهری وجود روح و وجود نفس ظهور پیدا می‌کند، از آن محدودیت‌ها خودش را خارج می‌کند، از آن مقیدات خودش را بیرون می‌آورد، از آن امور دست و پاگیری که آن امور نمی‌گذارد این با سایر حقائق وجودیه اجتماع برقرار کند، از آنها می‌آید خودش را بیرون می‌آورد و بعد با همه عالم وجود خودش را متحد می‌بیند، نه این که همه عالم وجود را کنار می‌گذارد، نه، عالم وجود سر جایش است، زید سر جایش است، عمرو سر جایش است، بکر سر جایش است، همه افراد سر جای خودشان هستند و این که تابه حال خود را در کنار آنها می‌دید حالا با آنها می‌بیند، الان ما همدیگر را در کنار هم می‌بینیم، من در کنار ایشان، ایشان در کنار ایشان، ایشان در کنار، با هم می‌بینیم، با هم در یک اتاق هستیم، بله این اتاق باعث شده است که از آن پراکندگی که اگر هر کدام ما در این حیاط مدرسه فیضیه یکی این گوشه بود و یکی آن گوشه و یکی آن گوشه، از این پراکندگی درآمدم، فقط مکان در این جا یک قدری ضیق پیدا کرده، خودمان در این جا تغییری پیدا نکردیم، فقط مکان، آن مکانی که فاصله بین ما در این حیاط هر کدام پنج متر و ده متر بود الان فاصله شده یک متر، فاصله شده ده سانت، فاصله شده بیست سانت و نمی‌دانم چقدر فاصله است، خلاصه پنج سانت و یک سانت، بالاخره هر چه باشد بالاخره دیگر خط بندازی نخ بندازی نمی‌ایستد دیگر می‌رسد تا آخر درست شد؟ این فاصله چیست بالاخره هست، این

فاصله‌ای که فعلاً هست همین فاصله یعنی چه؟ یعنی مغایرت، همین فاصله یعنی دوئیت، همین فاصله یعنی بینوئیت.

آن می‌گوید من در آن عالم خودم را با همه یکی دیدم، اشعار تائیه را نخواندید؟ اصلاً خیلی عجیب، خیلی عجیب، می‌گوید خودم را با همه عوالم، با ملائکه دیدم، با جن دیدم، با انسان دیدم، با سنگ‌ها و کوه‌ها دیدم، با دریاها و همه، با آسمان‌ها دیدم، یعنی چه دیدم؟ خب داری می‌بینی دیگر خب ما هم داریم می‌بینیم دیدن یعنی چه؟ شما می‌روید بغل کوه می‌ایستید ربطی به کوه ندارید فقط پیشش ایستاده‌ای، این که من با او دیدم، یعنی من چه؟ یعنی من کوه بودم، من دریا بودم، من فلان ملک بودم، بگوئیم بازم یا نه دیگر بس است دیگر، من این جا بودم، من آن جا بودم، من در این جا گذاشتم^۲.

این‌هایی که خدمتتان عرض می‌کنم ما هم بزرگانی دیدیم که آن‌ها هم همین‌ها را می‌گفتند، ما هم دیدیم، گفت ما ندیدیم و نخوردیم نون گندم ولی دیدیم دست چه؟ دیدیم دست مردم، دست مردم دیدیم. دیدیم بزرگانی که آن‌ها هم همین مطالب را می‌گفتند و شوخی هم نمی‌کردند، راست می‌گفتند و درست می‌گفتند.

آدم می‌رسد به این جاها می‌رسد، در تحت ولایت امام آدم به همه جا می‌رسد، منتها امام از نقطه نظر اشتداد وجودی، دیگر در اعلی مرتبه از حقیقت جوهریه اتصالیه به آن وجود بالصرافه و وجود بسیط لانتهاایی قرار دارد، آن دیگر در آن مرتبه علیا و ذروه علیای از وجود قرار دارد ولی شیعیانش هم چرا؟ آن هم هیچ نیست، آن‌ها هم می‌آیند همین‌ها و همین مسائل و به همین مطالب می‌رسند، لذا کسی غیر از ولی خدا امام را نمی‌شناسد، این است حالا فهمیدید؟ این که می‌گوییم غیر از عارف و غیر از ولی خدا، اگر هزار تا کتاب بخوانیم امام را نمی‌شناسیم، ده هزار تا باشد.

یک کتابی اخیراً چاپ شده، بعضی از خصوصیات امام و امام حسین و این‌ها، من یکی دو سه صفحه را خواندم فقط زدم بر سرم! ای وای ای وای! بابا مگر مجبورید بنویسید؟ مگر مجبورید؟ آخر ما را چه که راجع به امام بنویسیم! آخر کی به ما الزام کرده این حرف‌ها و این مطالب را؟ کسی می‌تواند راجع به امام بنویسد که خودش درک کرده باشد تا حدودی، حالا نمی‌گوییم صد در صد، آن حقیقت ساریه ولایت را درک کرده باشد، آخر من و تو که درک نکردیم عزیزم، قاطی می‌کنیم، عوضی می‌نویسیم، اشتباه می‌نویسیم، این حرف‌ها حرف‌های کیست؟ افراد عادی است، به درد افراد عادی چرا می‌خورد، فلان کس این است، خب امام که این نیست، امام حسین که این نیست، امام سجاد که این نیست، توجه می‌کنید؟

بعد که آدم صحبت می‌کند اشتباه شد، خب بابا از اول نکن و ننویس! توجه می‌کنید، امام را اگر کسی بخواهد بنویسد، کسی مثل ابن فارض باید بنویسد، یکی باید مثل مرحوم قاضی بیاید راجع به امام حرف بزند، یکی باید مثل اساتید عرفان و این‌ها باید بیایند، بنده و امثال بنده که کجا می‌توانیم اصلاً، امام رضا علیه السلام می‌فرماید اوهام از عقول شما کجا می‌تواند اصلاً بفهمد^۳، اصلاً کجایید شما؟ چه می‌فهمید؟ فقط یک چهره‌ای از امام می‌بینیم و والسلام! همین! چهره‌ای از امام، همین والسلام، بعد هم می‌گوییم که آخر چرا چهره را نشان دادند، چرا چهره را نشان نمی‌دهند، این‌جا ایراد دارد، همین فقط امام تو همین یک چهره است؟ اگر دیدن چهره امام ایراد دارد و نشان دادن ایراد دارد حرف زدنش هم ایراد دارد، عبابی که به تنش هم انداخته ایراد دارد، چرا فقط چهره؟ مگر آنی که دارد راه می‌رود طولش اندازه امام است؟ مگر بدنش بدن امام است؟ توجه می‌کنید؟

ما در توهمات گرفتاریم، اگر دیدن صورت امام ایراد دارد، دیدن دست امام هم چیست؟ این دست آن دست نیست، چرا ایراد دارد آن ندارد؟ حرف زدنش هم ایراد دارد، این که امام نیست، فرض کنید که مثلاً تقی دوغ فروش روغن فروش، با تقی روغن فروش آخر به امام سجاد چه ربطی دارد؟ خب آدم خوب به جای خود محفوظ، این که امام نیست، اگر این ایراد دارد این هم ایراد دارد، اگر دیدن صورت امام ایراد دارد صحبتش هم ایراد دارد، این لفظ آن لفظی نیست که از دهن امام دربیاید، گیرم بر این که آن لفظ مربوط به امام باشد بسیار خب، اما این لفظی که دارد درمی‌آید آیا امام این صوت را داشته، خب نداشته، خب این هم ایراد دارد، اصلاً نباید هیچ بگوید، توجه می‌کنید؟

لذا این گونه مطالب هیچ پایه علمی ندارد، فقط صرفاً یک توهمات و تصوراتی است که می‌کنیم، اگر ایراد دارد همه آن ایراد دارد، اگر این ایراد دارد آن هم ایراد دارد، دیدن صورت هم ایراد ندارد، صورت بالاخره همه می‌دانند که این امام نیست، همه می‌دانند شخصی است، البته باید ملاحظه این را کرد شخص، شخص صالحی باشد، عابد باشد، همه کار نکند این‌ها هست، منتها این که طرف بلند می‌شود در فیلم قبلی می‌آید هزارتا برنامه درمی‌آورد این‌جا که می‌رسد می‌شود حضرت امام صادق. این که درست نیست، نه این‌ها غلط است، و همین‌طور دیدن بزرگان، دیدن اولیاء خدا به صورت آن‌ها هم اشکال دارد، یک ولی خدا، یک عارف بالله، حسابش فرق می‌کند با من و امثال من، به صورت ما هر کی بیاید، بابا حلال است، حلالاً طیباً، مسئله‌ای نیست، مشکلی نیست، خب عارف که حسابش فرق می‌کند، ولی خدا که حسابش فرق می‌کند، توجه کردید؟

این جاست که احساسی نباید نگاه کرد به مسائل، باید عمیق نگریست، دقیق نگریست، منطقی باید

فکر کرد، حقیقت امام را نه بنده می‌شناسم و نه شما، هیچکدام نمی‌شناسیم، نشان دادن به عنوان که ایراد دارد این هم ایراد دارد، اگر ایراد ندارد، ایرادی ندارد، بایستی که به اصطلاح مسائل را باید چه کار کرد؟ در نظر گرفت، همین حقیقت وقتی که می‌آید بالاتر در آن عالم، چون هر چه به آن حقیقت مجرده نزدیکتر بشود، سعه وجودی قوی‌تر می‌شود، خب دیگر خودمان مطلب را به دست آوردیم، وقتی که آن حقیقت می‌خواهد در همان حقیقت وجود بالصرافه که حقیقت اسمیه لایتناهیّه حق است، وقتی می‌خواهد وارد بشود در آنجا جنبه سعی به نحوی پیدا می‌کند که ماسوی‌الله را همه را می‌گیرد، این می‌شود چه؟ این می‌شود مقام ولایت کبری، درست شد؟

پس مقام ولایت کبری همان مثال افلاطونی است در جنبه چه؟ ولایت، در جنبه ولایت مگر ما وجود نداریم؟ یعنی ولایت بر نفس الوجود، بر خود وجود، این ولایت وقتی کلی می‌شود، کلی می‌شود، کلی می‌شود، همین طور هی تجرد بیشتر می‌شود و بیشتر می‌شود، تا می‌رسد به آن هرم، می‌رود بالا، این نقطه که می‌رسد که آن حقیقت اسم مُرید و مشیت مطلقه هست، به آن جا که می‌رسد این همان حیثیت ولایت است که آن حیثیت ولایت همان واقعیت اسم مُرید و نزول اسم علیم، یعنی بعد از اسم علیم و همین طور اسم قدیر و مشیت پروردگار در ظهور حقائق مختلفه است، درست شد؟

این چیست؟ آن می‌شود مثال افلاطونی در مسئله ولایت، حالا همین مثال افلاطونی شما بیابید پایین، این اسم وقتی می‌آید می‌خواهد حقیقت نوعیه انسان را درست کند، این حقیقت نوعیه عبارت است از یک انسان، انسان کلی که آن انسان کلی می‌شود چه؟ می‌شود همان مثال افلاطونی که آن انسان در تبلورش در وجود ولیّ معصوم تجلی پیدا می‌کند، پس انسان آن مثالش می‌شود مثال افلاطونیش می‌شود خود چه؟ خود نفس معصوم در مقام شکل‌گیری و قالب‌پذیری، چون خود حقیقت ولایت که مافوق شکل است، مافوق قالب است، آن دیگر چشم ندارد، گوش ندارد، دست و پا ندارد، آن یک حقیقتی است، حقیقت مجرده بلاشکل، بلاکیف، بلاعرض، بلالون، که آن حقیقت نه تنها انسان، حیوان، ملائکه، جن، تمام سایر عوالم وجود همه را در برمی‌گیرد، پس این باید اعلی باشد از حقائق نوعیه خارجیّه، این نمی‌تواند یکی از آن‌ها باشد. اگر آن‌ها باشد با سایر آن حقائق در تضاد خواهد بود، این می‌شود چه؟ مثال افلاطونی، وقتی که آن مثال می‌خواهد صورت نوعیه پیدا بکند آن می‌شود مثال نوعیه انسان، آن ولایت وقتی می‌خواهد تبدیل به حیوان، حیوان ایجاد بکند در عالم مشیت، آن حیوانی که باید همه حیوانات جزئی و جزئی از آن‌ها بیاید آن می‌شود چه؟ آن می‌شود مثال افلاطونی حیوان، خود آن مثال افلاطونی حیوان تقسیم می‌شود، مثال افلاطونی دیگ، مثال افلاطونی دجاجة، مثال افلاطونی کلب، مثال افلاطونی فیل، مثال افلاطونی نمی‌دانم پرندگان و چرندگان و امثال ذلک، همه آن‌ها در این مثال افلاطونی می‌شوند،

و همین‌طور سایر همه... خیال می‌کنم توضیح را به اندازه کافی دادم حالا اگر رفقا و دوستان ایراد و اشکال دارند ان‌شاءالله برای فردا تتمه‌اش.

پس بنابراین این که ما در ادعیه حضرات معصومین چه در زیارت جامعه و یا در سایر موارد می‌خوانیم که ارواح آن‌ها همه ارواح‌ها را گرفته، و اجساد آن‌ها در همه اجساد است، همین مثال افلاطونی است که این دارد می‌گوید بنده خدا، منتها این به این شکل می‌گوید، به او می‌تازند هجمه می‌کنند این طرف و آن طرف، اما در واقع همان است، یعنی همان حقیقت نوعیه کلیه خارجیّه نه ذهنیه، یک حقیقت نوعیه کلی از نه نقطه نظر کلی منطقی و کلی طبیعی، از نقطه نظر سعی، از نقطه نظر سعی یک جنبه کلی دارد که همه را گرفته و آن کسانی که در تحت ولایت امام، به سلوک معنوی، مراتب معنوی را طی کنند، آن‌ها هم به همین مرتبه شهود عینی و کشف عینی در ارتباط با اتحاد با همه حقائق می‌رسند، فقط آن‌ها، و این با کتاب و مطالعه نخواهد شد.

آن‌هایی که با سلوک علمی و عینی، لذا مرحوم آقا در آن کتابی که نوشتند در آن کتاب گفتند توحید علمی و عینی، مرحوم آشیخ محمدحسین [کمپانی] مرد بزرگی بود خدا رحمتش کند، ناخنش هم الان پیدا نمی‌شود در میان ما، ناخنش هم پیدا نمی‌شود! این قدر این مرد، مرد بزرگ، و اهل واقع و حقیقت و صدق بود و به مطالب رسیده بود، حکمت به جاننش نشسته بود، و مطالبی را که می‌گفت از روی تصور و این‌ها، ولی چون به این حقیقت عینی نرسیده بود نمی‌توانست آن واقعیت خارجی را کما هی بیاید آن را بیان کند، بالاخره در تصور همه این مطالب را قرار می‌داد.

مرحوم سید نه، ایشان چون آن سلوک عینی را کرده می‌گوید من الان دارم این را می‌بینم، چه داری می‌گویی؟! من الان این اتحاد را در وجود خود با همه حقائق دارم احساس می‌کنم، آن وقت تو ادعای انفکاک می‌کنی؟ این کجایش انفکاک است؟ من اتحاد را الان دارم در وجود خودم، تو به من می‌گویی نه این‌ها همه منفک هستند، این‌ها همه جدا هستند؟ وجود مراتب تشکیکی دارد؟

من الان دارم این واقعیت را [خیلی عجیب است] این واقعیت را حس می‌کنم، این واقعیت را دارم بیان می‌کنم و این واقعیت، واقعیتی است که فقط با تهذیب نفس و با مراقبه به دست می‌آید، پس این خلاصه و چکیده مطلب افلاطون است نسبت به مثال‌های افلاطونی، پس مثال افلاطونی عبارت است از همان تشکل جوهری تجردی حقائق خارجیّه در آن عالم بالا به صورت کلی، خب اصول مهمی است، خیلی ساده و خیلی روشن و خیلی راحت و تبلور آن حقیقت مثال کلی در عمل چیست؟ نفس معصوم علیه السّلام این همان است، منتها آن‌ها خب از روی این تعبیر نمی‌آورند، آن‌ها شاید به این مسائل نرسیدند و فقط یک برداشتی برایشان بوده منتها خب ما همین مطالب را چه در کلمات بزرگان و عرفا و چه در

بیانات خود ائمه علیهم السلام، ما این‌ها را چه کار می‌کنیم؟ مشاهده می‌کنیم و همین‌طور آن تجربه حسی و شهودی که خب در ارتباط با بزرگان هم برای خیلی‌ها ممکن است وجود داشته باشد.

اللهم صل علی محمد و آل محمد